

spekterer naturligvis hr. Jann Sjursens opfattelse af det, og jeg skal da også sige, at vi i SF nu overvejer, om vi ikke kan være medforslagsstillere til Det Radikale Venstres forslag, for det kan også være den mere principielle og langsigtede løsning at lave et særligt kapitel i udlændingelovgivningen.

Men vi står altså også samtidig i en situation, hvor det internationale verdenssamfund i meget, meget høj grad er i gang med at lave krig. Der er adskillige hundrede tusinde soldater, der opholder sig i det irakiske nærområde, og der er daglig alvorlige trusler mod Irak og mod Saddam Hussein. Derfor synes vi, at det er en meget alvorlig situation, vi står i.

Den debat, vi har haft i dag, kan man så vælge at fortolke negativt, men man kan også vælge at anlægge det mere positive livssyn. Alle partier undtagen Dansk Folkeparti har her fra talerstolen meddelt, at man ikke vil have, at de afviste irakiske asylsøgere sendes hjem med tvang. Det, vi så mangler, er, at ministeren fortæller de afviste irakiske asylsøgere, at han ikke agter at sende dem hjem med tvang.

Ministerens forklaring har været sådan lidt frem og tilbage, altså at grunden til, at man ikke kan sende dem hjem med tvang, er, at det simpelt hen ikke kan lade sig gøre. Så er det, at risikoen for tortur og det, der er værre, er til stede, og det er derfor, de ikke kan sendes hjem med tvang. Men jeg tror, at mange af de afviste irakiske asylsøgere rent faktisk vil have megen glæde af at få den her oplysning, at så længe der er krig og krigstrussel, vil de ikke blive sendt hjem. Det tror jeg vil være en meget stor støtte for dem.

Det, vi så selvfølgelig mangler, er at tage stilling til, hvordan det egentlig kan være, at vi i Danmark behandler folk på den her måde, at de skal sidde og vente i asyllejrene. Ved vedtagelse af beslutningsforslaget lægges der ikke ind i selve teksten, at de så skal ud af asyllejrene. Men det er vores ønske, at man i langt højere grad går i gang med at sige: Når vi ikke kan sende folk hjem, er det så rigtigt, at vi for det første skal bruge en hel del penge på at have dem i asyllejrene? Og vi ved for det andet også, at de fysiske og psykiske bliver ødelagt af at bo i de her lejre.

Burde vi ikke prøve at tænke nyt, prøve at få disse mennesker til at udnytte deres ressourcer, prøve at få disse mennesker til at blive opbygget fysisk og psykisk, således at de, når der bliver mulighed for, at de kan modtages i hjemlandet, ikke er fuldstændig ødelagte?

Men jeg skal gøre det kort. Jeg håber, at ministeren vil tage imod min opfordring om at sende et brev til de afviste irakiske asylsøgere, hvor han klart tilkendegiver, at han ikke agter at sende dem hjem med tvang, så længe der er krig og krigstrussel. Det tror jeg vil være en meget stor fordel for disse mennesker og deres psykiske tilstand.

Kl. 15.40

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Først til fru Anne-Marie Meldgaard, som ønskede ikke en særlov, men en ny regel om, at ingen bliver sendt hjem, når der er krig. Det er jo det, jeg har sagt, og så siger fru Anne-Marie Meldgaard: Kunne vi ikke skrive det i loven?

Jeg mener, at det temmelig klart fremgår af loven, som jo bygger på de gældende konventioner, nemlig princippet om at man ikke sender tilbage til forfølgelse. Det er det, der på udenlandsk hedder non-refoulement-princippet. Så jeg mener, at det fremgår klart, og jeg har sagt det klart i dag, jeg har sagt det i udvalget, og jeg er sikker på, at jeg også kommer til at gentage det i fremtiden. Så det er ikke, fordi jeg er imod fru Anne-Marie Meldgaards forslag. Jeg mener, det allerede er opfyldt.

Så vil jeg sige til fru Pia Kjærsgaard, at også jeg synes, at de britiske ideer om at behandle asylansøgninger i særligt beskyttede zoner nærmere ved de flygtningeproducerende lande er en interessant tanke. Jeg drøftede den i øvrigt med min britiske kollega så sent som i går i Bruxelles. Det giver nogle oplagte fordele, herunder at der er flere nødstedte, som kan få mulighed for at søge asyl. Det er en konsekvens, jeg håber, at fru Pia Kjærsgaard har taget med i betragtning. Men man kan jo samtidig hjælpe langt flere for de samme penge, og de kan blive i deres kultur eller i nærheden af deres kultur, og de kan bevare presset på de tyranner, der har fordrevet dem. Så jeg kender alle argumenterne for at hjælpe nogle flere i nærområder. Og hvis den britiske idé i et eller andet omfang kan føre til, at man i nogle fremtidige tilfælde får hjulpet nogle flere i nærområder, vil den danske regering meget gerne medvirke til det.

Jeg fremhæver altid Kosovo som et tragisk eksempel på, hvad der sker, når den omgivende verden ikke står klar med et beredskab til at hjælpe i nærområder. Kosovaerne kunne være hjulpet i Makedonien og i Albanien, og de ville hellere være hjulpet der, men fordi vi ikke havde